Anul XLVIII | 12 Pagini | EXEMPLARUL în ţară 3 lei, în străinătate 6 lei | 12 Pagini | Nr. 134 Luni 16 Iunie 1930

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ABONAMENT ÎN ŢARA Lei 200 pe 3 luni, Lei 380 pe 6 luni, Lei 750 pe 12 luni. Pe o lună Lei 80. În străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

ABONAMENTE la „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" „UNIVERSUL LITERAR" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 lei în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Str. Brezoianu No. 9-11

TELEFON: DIRECŢIA 313/72—364/64 ADMINISTRAŢIA 313/71 SECRETARIATUL DE REDACŢIE 356/43 REDACŢIA: CORESP. CU PROVINCIA 302/98—335/31

Grâu recoltă nouă

La Bursa de cereale din Brăila, se negociază şi grâu recoltă nouă.

In lista de preţuri oficiale ale cerealelor, e trecut cu 500 lei suta de kg. grâu recoltă nouă (78 kg. la hl. 3 la sută corpuri străine).

Adică, grâul foarte bun e angajat acum cu 5 lei kg. ca să fie predat în August la şlep.

Dar dacă acesta-i preţul grâului bun predat la şlep, fără îndoială că preţul ce se oferă producătorului e cu mult mai redus.

Şi dacă preţul grâului e scăzut, desigur că toate preţurile cerealelor sunt reduse. Situaţia aceasta în pragul recoltei noui, care se vădeşte abundentă, este desigur mult neliniştitoare.

De preţul cerealelor e legată nădejdea refacerii şi propăşirii noastre agricole.

Preţurile scăzute, în balanţă cu bogata producţiune, întunecă nădejdea agricultorilor.

In ţară, sunt cereale şi de anul trecut. Dă Dumnezeu să se facă şi anul acesta. Dar valorificarea lor? Valorificarea strădaniei producătorilor?

Când în port, gata de export, grâul e angajat cu 5 lei kg. şi orzul cu 2 lei, vă închipuiţi ce preţuri derizorii sunt la ţară! Şi pe aceste preţuri, care nu acopăr nici cheltuelile, producătorii trebue să-şi vândă producţia. Altmintreli, ce să facă cu ea? S'o ţină pentru şoareci?

Dar preţul cerealelor constitue o problemă de cea mai mare importanţă pentru ţara noastră. Explicaţiile date din sursă oficială în această privinţă au numai un caracter de scuze ale necompetenţii. Explicaţiile din urmă ale oficialităţii în chestiunea dezastruoaselor preţuri ale cerealelor mai vădesc ceva şi anume, că acei chemaţi să se îngrijească de această problemă, lâncezesc oribil, lăsând producţia de căpetenie a ţării să nu dea nici valoarea ce se cuvine, nici stimularea necesară pentru propăşire.

E prea ieftină afirmarea, că nu se cer cerealele noastre în străinătate.

Problema cerealelor e în dependenţă nu numai de cereri directe negustoreşti, ci de o serie complicată de reţele economice, financiare şi diplomatice. Acestea trebue studiate, ca să se vadă drumul, care duce la soluţionarea chestiunii vânzării cerealelor.

Ce-au făcut conducătorii de eri pentru lămurirea acestei chestiuni, se ştie, fiindcă n'au făcut nimic.

Dar situaţia aceasta nu poate să dăinuiască.

Măcar o latură a problemei în legătura ei directă cu consumul intern trebue rezolvată imediat.

Când grâul în port e 5 lei kg., iar la ţară sub 4 lei, dece preţul pâinei este cel care este, scump pentru pungile nevoiaşilor?

—— x o x ——

Gravă explozie la şcoala militară din Varşovia

Varşovia, 13 (Danub). — Cu ocazia unor exerciţii cu obuze la şcoala militară din Varşovia, s'a produs azi un grav accident. Un obuz a făcut explozie, rănind grav 6 elevi şi mai uşor alţi 15.

Generalul fabricii, ministru adinterim al armatei, care asista la exerciţii, a fost deasemenea uşor rănit.

—— o x o ——

Zeci de persoane ucise şi rănite de grindină

Atena, 13 (teleg. part.). — Asupra regiunei Siatista în Macedonia s'a abătut eri o furtună cu grindină, care a produs pagube enorme. Grindina avea o mărime, ne mai văzută până acum.

22 persoane au fost omorîte, iar 29 grav rănite. Numeroase sate sunt sub apă.

VEDERI DIN ŢARĂ

Tragicul sfârşit al cunoscutului sportsman englez Henry Segrave

Londra, 12 (tel. part.). — Sir Henry Segrave, cunoscuctul sportsman englez, a suferit azi d. a., un accident mortal, când a încercat să bată recordul mondial de viteză cu barca automobil.

La această încercare el s'a folosit de barca automobil „Mis Anglia II".

La un moment dat, barca automobil, care înainta cu o viteză de 170 km. pe oră, în al treilea parcurs pe lacul Windermere, a capotat şi a aruncat pe cei trei pasageri în apă.

SEGRAVE

Mai multe bărci automobile au alergat în plină viteză spre locul nenorociri şi au reuşit să scoată din apă pe sir Henry Segrave şi un mecanic. Al doilea mecanic a dispărut în valurile lacului.

Grav rănit şi leşinat, Segrave a fost transportat la spital, unde a murit, cu toate ajutoarele date de medici.

*

Paris, 12 (Rador). — In accidentul ce a suferit, cu ocaziunea încercărei sale de a bate recordul mondial de viteză cu barca-automobil, comandantul Segrave a avut un braţ rupt, coapsa fracturată şi coastele rupte. Din cauza gravelor răni ce a suferit, Segrave a încetat din viaţă la spital.

Intreg echipajul bărcei automobil pilotate de Segrave, s'a înecat.

Oficial se mai anunţă că înainte de a se întâmpla accidentul, Segrave a bătut recordul mondial, în cele două parcursuri făcute, deoarece în primul parcurs a atins viteza de 160 de kilometri pe oră, iar în al doilea parcurs viteza de 167 kilometri 842 de metri pe oră, adică media de 163 kilometri 941 de metri pe oră, bătând astfel recordul precedent de 159 kilometri 775 metri pe oră, deţinut de americanul Garwood.

RECORDURILE ANTERIOARE ALE LUI SEGRAVE

Paris, 13 (Rador). — Segrave, care şi-a găsit moartea, după ce a bătut recordul mondial, cu barca sa automobil „Miss England II", avea 34 de ani, era un aviator desăvârşit şi deţinător al recordului mondial pentru viteza în automobil, record pe care l-a stabilit pe pista dela Daytonbech, în Martie 1929.

Accidentul său de azi nu este încă explicat. Barca automobil, care mergea cu o viteză vertiginoasă, a părut la un moment dat că se apleacă, după care a dispărut imediat sub apă, reapărând apoi la suprafaţă, la o oarecare distanţă, răsturnată, spre a se scufunda apoi încetul cu încetul. Mai multe bărci automobile au sărit imediat în ajutorul naufragiaţilor.

Segrave şi un inginer, foarte grav răniţi, au fost transportaţi într'o casă de pe marginea lacului. Al treilea om din achipaj nu a reapărut. Probabil că s'a înnecat.

Cu toate îngrijirile date de mai mulţi medici, Segrave, care avea plămânul perforat de o coastă, cum şi mai multe alte răni grave, a murit în scurt timp.

Tatăl său, care se afla la Londra, aflând de accident, a plecat cu avionul, însă nu a ajuns înainte de tragicul desnodământ.

Sonda dela Moreni s'a stins şi s'a reaprins

Moreni, 13 Iunie

In ultimele zile s'a observat că erupţia sondei 160 s'a mărit şi era uneori foarte sgomotoasă. Aceasta din cauză că aparatul inginerului Lazăr, era ros de erupţie, lăsând deschis un orificiu mai mare de eşirea gazelor.

FOCUL SE STINGE DELA SINE

Joi noaptea, mai spre ziuă, erupţia sondei a început să fie şi mai violentă.

Focul a ars cu intensitate puternică până la ora 9 azi dimineaţă când s'a stins brusc.

Lucrătorii cari se aflau în împrejurimi au alergat imediat la gura sondei, prin craterul căreia eşeau încă puţin fum şi nisip.

REAPRINDEREA

Fenomenul acesta a fost însă de scurtă durată.

S'a auzit o nouă răbufnire puternică după care sonda s'a aprins iarăş, aruncând mari cantităţi de nisip.

După amiază, pe când nimeni nu se aştepta, erupţia a devenit din nou violentă transformându-se într'un bombardament de bolovani, care a durat aproape o jumătate de oră.

Acest fenomen s'ar datori unor dopuri de nisip cari se formează din timp în timp pe coloana sondei, la o adâncime de 100 metri.

NOUI MIJLOACE DE STINGERE

Intr'o corespondenţă anterioară am arătat că d. ing. Cătuneanu şi fraţii Ozinga au propus un sistem de stingere printr'o inundare parţială a stratului eruptiv din sonda 160.

Soc. „Romăno Americană" însă a făcut ca planul să fie respins.

In consfătuirea dela regiunea minieră Moreni s'a hotărît definitiv ca încercările de stingere după acest sistem să le facă însăş societatea.

In acest scop au şi început pregătirile de săparea sondelor 160 şi 10 S.

Prin acestea se va căuta să se atace stratul la un nivel cel puţin egal cu stratul de erupţie al sondei 160.

Prin noile sonde se va face o inundare sau se va încerca o captare de gaze pentru a micşora debitul de gaze din sonda 160.

Rămâne să se vadă dacă vor isbuti şi încercările acestea.

Cor.

Legea dezarmării interne în Austria

Viena, 13 (Danub). — Proectul de lege pentru dezarmarea internă a fost discutat azi în citirea a doua şi a dat loc la scene tumultoase. Deputatul social-democrat Deutsch, a cerut demiterea consiliului naţional şi interzicerea generală pentru orice fel de organizaţiuni, de a mai purta arme.

După el, dr. Hempel, tot din partidul social-democrat, a pronunţat un discurs violent contra restaurării Habsburgilor.

Camera procedând la vot asupra proectului de lege, acesta a fost adoptat cu 86 voturi contra 72.

Contra proectului au votat social-democraţii, doi social-creştini dintre care unul dr. Rintolon, este guvernator al Stiriei.

—— x ✠ x ——

Revoltă într'o închisoare

Londra, 13 (Rador). — In localitatea Manfield (Ohio), 1500 de deţinuţi din închisoarea locală, au încercat să se revolte împotriva direcţiunii închisoarei.

Gardienii au aruncat bombe lacrimogene împotriva deţinuţilor, reuşind astfel să înăbuşe revolta din primul moment.

—— x ✠ x ——

FILME

— De ce gâfâi aşa?

— Cum să nu gâfâi, nenişorule! De-o săptămână de când alerg la „Lichelodrom".

— Ce e aia?

— Noua firmă, care a succedat vechiului „Fripturism".

— Şi ce se face acolo?

— Un lucru foarte simplu: De câte ori se întâmplă un eveniment politic, fugi cu limba scoasă după un ce profit.

— Şi cum decurge cursa?

— Când zăreşti pe d. Maniu, strigi: „Trăiască ai noştri!" Şeful de cabinet te 'nsemnează în carnet. Trece d. Iorga? Tipi: „Sus cu ambasadorul cultural, apostolul neamului!". Pe urmă dai fuga la clubul său şi te înscrii în lista viitorilor amatori. Dacă citeşti în ziare că d. George Brătianu a sărit după linie, îi dai adeziunea, mai ales că nu se cer nici timbre pe petiţie. Fugi apoi la clubul cel mare din calea Victoriei şi te declari catolic, veştejind pe protestanţi. Ce te costă să păzeşti calea d-rului Lupu, să-l ridici pe umeri şi să-i şoptești discret: „S'aveţi grijă şi de mine, că sunt în partidul dumneavoastră dinainte de războiu!". In sfârşit, iată pe d. general Averescu: Te dai pe lângă el, îi spui că ai luptat la Mărăşti, şi ajunge ca să ai perspectiva să lupţi şi la buget.

— Nu văd avantajul practic.

— Te 'nşeli. Unul din toţi trebuie să vie la putere. Ţară fără guvern se poate? Şi atunci, i-aduci aminte că toată viaţa i-ai fost devotat. Dacă se prinde, cu atâta mai bine. Dacă nu, aştepţi alt eveniment şi o ioi d'acanu.

Şi termină, ştergându-şi năduşeala:

— In definitiv, politica e luptă, domnule. Dacă nu dai din mâini, te îneci. De aceea cei dela putere dau grozav din mâna stângă, ca să nu se înnece în fondurile în care se lăfăesc. Trăiască Lichelodromul!

Don José

Intre M.S. Regele Carol II şi preşedintele Republicei Franceze

M. Sa Regele a trimis următoarea telegramă Excelenţei Sale d-lui Gaston Doumergue, preşedintele Republicei franceze:

„Reintors în scumpa Mea patrie şi suindu-Mă pe Tron prin voinţa naţională, gândul meu se îndreaptă către Franţa, pământ primitor, către d-voastră, d-le preşedinte, către poporul francez şi sfătuitorii d-voastră, care Mi-aţi permis să suport în zile dureroase năpăditoarea nostalgie care apăsa inima Mea şi gândul Meu închinate fără încetare patriei Mele.

Profund recunoscător, Voi păstra pentru totdeauna o amintire mişcată Franţei".

CAROL

RASPUNSUL D-LUI DOUMERGUE

Majestăţii Sale Carol II
Regele României
Bucureşti

„Foarte mişcat de mesagiul pe care Majestatea Voastră a binevoit să-mi adreseze pentru a anunţa suirea Sa pe Tron şi a exprima sentimentele de prietenie fidelă pe care O poartă Franţei şi guvernului ei, fac urările cele mai sincere pentru ca sub Domnia Sa, România, ţară atât de scumpă inimilor tuturor compatrioţilor mei, să continue să meargă pe drumul progresului şi al prosperităţii".

DOUMERGUE

Preşedintele Republicii Franceze

UNIUNEA FEDERALA EUROPEANA

de V. V. Pella
Profesor universitar

X

— Egalitate, independenţă, securitate. —

Edificiul Uniunii federale europene trebuie să se sprijine pe principiile fundamentale ale egalităţei, independenţei şi securităţii.

Nu se poate concepe o adevărată cooperare între statele europene, atât în domeniul politic cât şi în domeniul economic, dacă ele vor mai fi împărţite în **state mari şi state mici**, sau dacă vor fi împărţite după formula modernă **„în state cu interese nelimitate şi state cu interese limitate".**

Principiul egalităţei nu mai permite ca să se facă astăzi vre-o deosebire între cei mari şi cei mici, între cei puternici şi cei slabi. Faptul pentru un stat de a fi mai mare sau mai puternic nu-i conferă nici un drept suplimentar în viaţa internaţională.

Precum s'a spus, orice avantaj obţinut prin invocarea unei atari superiorităţi, n'ar putea să apară decât ca o uzurpare.

In compunerea şi mai ales în funcţionarea organului executiv al Uniunii europene, va fi absolut necesar ca să se facă o sinceră aplicare a principiului egalităţei între toate statele din Europa.

In ce priveşte **drepturile suverane** ale membrilor viitoarei Uniuni europene, de la sine se înţelege că cu toţii trebuie să adoptăm punctul de vedere expus de d-nul Briand, care prin memoriul său s'a pronunţat pentru **respectul absolut al suveranităţii statelor ce vor face parte dintr'o atare Uniune.**

Dacă prin suveranitate nu se înţelege dreptul statului de a turbura ordinea şi armonia internaţională, ci dimpotrivă de a-şi disciplina singur activitatea în cadrul raporturilor de solidaritate şi de interdependenţă care-l leagă de celelalte state, nu este însă mai puţin adevărat că multe state s'au văzut atinse în suveranitatea lor interioară, prin unele imixtiuni care n'au fost justificate de interesele superioare ale comunităţii europene.

Este suficient să reamintim **jignirile continue la care sunt expuse statele cărora li s'au impus prin tratate anumite clauze în materie de minorităţi**, în timp ce alte state n'au fost supuse unor atari clauze. Impărţirea din acest punct de vedere a

Continuare în pag. 2-a

Personalitatea generalului Gouraud

Născut la 17 Noembrie 1867, este fiul dostorului Xavier Gouraud, mort în 1906.

Prin tatăl său, este din familie pariziană, familie în care actele de caritate şi preocupările morale au fost obişnuite.

Henri Gouraud, sărbătoritul de astăzi, a făcut primele studii la Collège Stanislas, unde a fost unul din cei mai distinşi elevi, iubit de toţi colegii şi de profesorii săi.

Istoria era studiul său de predilecţie. In 1887, la un concurs general, a obţinut premiul I de Istorie.

In 1888 intră în Saint-Cyr. Aci, tânăr încă, s'a deosebit ceeace va fi, mai târziu, ca om şi ca şef militar.

In diferite lucrări de clasă şi, ulterior, prin studiile de lungi ceasuri şi zile, compoziţiile tânărului Henri Gouraud smulgeau admiraţia colegilor şi luareaaminte a profesorilor.

Era bine iniţiat în studiile consacrate marelui Napoleon, pe care îl interpretă în chip just şi entusiast. Profesorii îi prevedeau, de tânăr încă, o carieră militară strălucită.

Se marcă prin o personalitate de seamă, încă de timpuriu, prin faptul că un atare soldat nu putea să rămână, aşa ca oricare aspirant la epoletul de ofiţer, pe solul metropolitan; căci, în adevăr, în 1890, absolvă Saint-Cyr, promovat sublocotenent, apoi locotenent în 1892, în vânătorii dela Montbéliard, părăseşte Franţa, — pentru a aduce servicii patriei sale, în Colonii. In Colonii dobândeşte grade şi decoraţiuni, la merite excepţionale, care îl avântă şi îl întăreşte în lunga şi strălucita sa carieră de mai apoi.

In Sudan, se distinge în toate expediţiunile întreprinse; în 1895 e citat la ordinea de zi pe armată, pentru bravura sa personală. Capturează pe Samory, şeful triburilor.

Face acte de admirabilă iniţiativă şi de bravură personală, — în care timp e rănit.

Revenit în Franţa, căpitan de vânători la Amiens, apoi maior de infanterie, la Beauvais, în 1889; în 1900 reintră în Colonii, în teritoriul cuprins între Niger şi Cead, unde rămâne timp de trei ani, când se distinge în chip deosebit şi în 1904 e înaintat la gradul de lt.-colonel, încredinţându-i-se comanda noului teritoriu dela Cead.

In 1907 a fost înaintat la gradul de colonel şi a fost distins ca „Ofiţer al Legiunii de onoare".

Pacifică şi purcede la influenţa franceză în Manritania; apără Senegalul şi 'l asigură, prin măsurile luate, de orice atacuri din afară.

In 1909 colonelul Gouraud e distins cu „cravata de comandor a Legiunii de onoare".

Revenit în Franţa, rămâne până în anul 1911, unde urmează cursurile înaltelor studii militare.

E atras de Maroc, în care e trimes chiar în 1911, când ia parte şi conduce diferite lupte; ulterior, colaborează cu generalul Lyautey şi cu colonelul Moinier.

Gouraud dobândeşte titlul de liberatorul Fez-ului, — odată cu steaua de general.

In 1914 dobândeşte placa de mare ofiţer al Legiunii de onoare.

E numit *„sabia lui Lyautey"*.

La isbucnirea războiului mondial, Gouraud cere să ia comanda pe front cu marocanii săi, ceeace îi se satisfăcu mai târziu, după bătălia dela Marna.

Comandant de divizie, comandant de corp de armată şi comandant de armată, Gouraud repurtă succese desăvârşite pe diferite fronturi, când fu rănit — când i-au fost sfărâmate braţul şi picioarele — ducând ostaşii la biruinţe.

Ziua de 15 Iulie 1918 este data culminantă a acţiunilor sale de război victorios, când a prăbuşit 15 divizii germane din linia I şi alte 10 divizii din lina II, cu viteaza sa armată, a IV-a.

*

Văzând acum pe Gouraud, revedem Franţa vitează şi glorioasă. Inclinându-ne lui, salutăm gloria franceză care a sângerat pentru cauza comună a aliaţilor şi a noastră.

Ofiţer general de înaltă valoare morală, care a adăogat noui pagini de glorie patriei sale împlinite, prin ultimul război sângeros; iubit şef al vitejilor săi soldaţi, — este încarnaţiunea cea mai strălucită a geniului francez; — salutând, astăzi, pe gloriosul general Henri Gouraud, inima noastră vibrează de recunoştinţă şi de admiraţie.

General N. Negreanu

Amintirile unui diplomat sovietic

de G. Bessedowsky
fost însărcinat de afaceri şi prim consilier de ambasadă al U. R. S. S. la Paris.

VI

— Explozia citadelei din Varşovia —

In seara de 12 Octombrie 1923, m'am culcat foarte târziu şi n'am adormit de cât pe la ora 3 dimineaţa. De odată am fost trezit de o sguduitură grozavă. Uşa balconului meu s'a deschis cu zgomot; geamurile se făcuseră ţăndări; m'am pomenit zvârlit jos din pat; un puternic curent de aer mişca tot ce se afla în odaie. Am alergat împreună cu soţia mea la fereastră.

Era ora 9 şi cinci dimineaţa. Intreaga stradă era presărată cu cioburi de geamuri. Mulţime de trecători se îndrepta din mahalalele Cracoviei, spre strada Trenbazka. Am crezut că o bombă a fost pusă la ambasadă, ceeace ar fi constituit o revanşă împotriva acţiunilor lui Loganowsky. Dar straturi dese de geamuri sparte luceau dealungul mahalalei Cracoviei; explozia trebuie să fi fost foarte departe şi n'am fost atinşi de cât de ultimele vibraţiuni ale aerului. Am ieşit în coridor. Obolensky se repezi la mine în cămaşă de noapte. Cu părul zbârlit şi transfigurat de spaimă, repeta: „Suntem atacaţi cu bombe! Suntem atacaţi cu bombe!" Mi-a trebuit multă bătaie de cap să-l fac să înţeleagă că nimeni n'a aruncat vreo bombă.

Peste o oră, ediţiile speciale ale ziarelor polone ne înştiinţară că explozia se produsese în citadela Varşoviei, la depărtare de mai mulţi kilometri. Depozitele de ecrazită săriseră în aer. Mai întâi s'a produs o primă explozie, apoi au luat foc celelalte depozite de pulbere. Câteva străzi numai au rezistat exploziei. Puterea acesteia a fost atât de mare, încât un detaşament de soldaţi, care treceau la 500 m. depărtare, a fost zvârlit de presiunea aerului în Vistula, unde câteva zeci de soldaţi s'au înecat. Au fost mai multe sute de victime şi un adevărat noroc a împiedicat ca numărul lor să nu fie mai mare, mai ales că o populaţie numeroasă de evrei locuia în preajma cetăţuiei, în nişte căsuţe dărăpănate şi vechi; dacă toate depozitele de pulbere ar fi făcut explozie, căsuţele acestea ar fi fost distruse şi împreună cu ele câteva zeci de mii de evrei. O adevărată minune salvase această populaţie.

Se colportară fel de fel de zvonuri. Guvernul Vitos afişă o proclamaţie, declarând că „o mână criminală aruncase în aer cetăţuia". Dar dovezile lipseau. Sentinela care scăpase cu viaţă, declară că la început nu s'a petrecut de cât o mică explozie şi că abia pe urmă totalitatea materiilor explozibile a sărit în aer.

Era acum sigur, că o maşină infernală făcuse această ispravă. Am petrecut zile grozave la ambasadă. Toată lumea îşi dădea seama că Elensky fusese instigatorul şi organizatorul acestui atentat. Dar el se plimba pe săli, fără să pară că se sinchiseşte; doar când m'a întâlnit, a plecat ochii. Ştia bine că eram în curent cu organizaţia „bombagiilor". Ştia de asemenea că împiedicasem pe Loganowsky să execute anumite proiecte funeste şi că nu ascundeam aversiunea mea profundă pentru terorismul organizat de ambasadă.

Peste câteva zile, am intrat în biuroul lui Obolensky. Citea un ziar şi avea în faţa lui un pahar pe jumătate plin cu ceai.

— Grişa, îmi zise el (vârsta lui de 50 ani îi îngăduia să mă tutuiască), am scris un raport amănunţit biuroului politic. Toate acestea trebuie să se sfârşească odată. Nu e o ambasadă pe care o avem aici, ci un b . . . . l (Lui Obolensky îi plăceau termenii triviali). In orice caz, Loganowsky era mai acceptabil decât intrigantul acesta de Elensky. Dobitocul acesta se plimbă prin ambasadă, zâmbeşte tuturor ploconitor, şi apoi face fel de fel de buclucuri fără să mă înştiinţeze. Explozia aceasta m'a trântit la pământ. Paulina (secretara lui personală — trăia pe faţă cu ea) se mai plânge că o doare cotul. Ce s'ar fi întâmplat dacă toate depozitele ar fi explodat? Toată partea aceasta a oraşului ar fi fost distrusă şi noi înşi-ne ne-am fi curăţat. Mulţumesc de aşa distracţie! Elensky a şters-o la Danzig. Eu sunt prea bătrân pentru atari focuri de artificii. Să aducă aci pe un om tânăr ca să îndure toate aceste mizerii. Am scris biuroului politic să mă mute de aci sau să mi se dea situaţia unui adevărat şef, nu să fiu slugă la dârloagă.

Continuând această convorbire metaforică, Obolensky mi-a spus că la 15 Octombrie, Elensky îi adusese o scrisoare dela Unschlicht, în care era anunţat că în curând se va proceda la o diversiune importantă. Scrisoarea cifrată fusese primită de curierul dela 7 Octombrie, dar Elensky n'a arătat-o lui Obolensky, — intenţionat sau din scăpare din vedere, — de cât peste trei zile dela explozie.

(Reproducerea interzisă în România).